

τὸ ἔτος τῆς ἐπαναστάσεως, ἥτις ἔθεσε ἐπὶ τοῦ θρόνου τὸν Γουλιέλμον τῆς Ὁρηγίας, ἐξελέχθη διὰ τὴν ἀντιπροσωπεύσιν τὸ Πανεπιστήμιον εἰς τὸ κοινοβούλιον, καὶ ἡ αὐτὴ τιμὴ τῷ ἐνεπιστεύθη ἐκ νέου κατὰ τὸ 4701. Τὸ 1695 ὠνομάσθη ἐπιθεωρητὴς ἐπὶ τοῦ Νομισματός, καὶ κατήντησε διευθυντὴς τὸ 1699. Τὸ αὐτὸ ἔτος καὶ ἡ Ἀκαδημία τῶν ἐπιστημῶν ἐν Παρίσις ὠνόμασεν αὐτὸν ἀντεπιστέλλον μέλος. Τὸ 4703 ἡ βασιλικὴ ἐταιρεία ἐξέλεξεν αὐτὸν Πρόεδρον, καὶ ἐξηκολούθει ἐκλέγουσα καθ' ἑλὰ τὰ ἐπόμενα ἔτη, εἴκοσι καὶ πέντε φορές ἐν ὅλοις, μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ. Οἱ σοφοὶ ὅμως δυστυχῶς συνεπάγουσι διὰ τῶν ἰδίων αὐτῶν ἀνακαλύψεων συζητήσεις δυσχερεστοὺς οὐδὲν ἄλλο πράττομεν ἐνταῦθα ἢ νὰ ὑπομνήσωμεν τὰς πρὸς τὸν συνάδελφον αὐτοῦ Χουκ φιλονεικίας, τὴν μεγάλην συζήτησιν εἰς τὴν ὁποίαν περιέπλεξαν τὸ ὄνομα τοῦ κατὰ τοῦ Λεϊβνίτιου διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ἀπειροστών, καὶ τῆς περὶ τῆς ὑγρῶν πραγματείας, καὶ τὴν δυσχερεστοτέραν ἐτι ἔριδα, ἥτις κατέστησε τὸν διευθυντὴν τοῦ ἀστεροσκοπείου τῆς Γρανθ' ἤης, Φλαμστάεδ ἀδιάλλακτον αὐτοῦ ἐχθρόν.

Ἐκτὸς τοῦ ἐπιστημονικοῦ κύκλου ἐν τῇ ἰδιωτικῇ αὐτοῦ ζωῇ, ὁ Νεύτων ἦτο ἀπλοῦς, χαρίεις καὶ εὐπροσῆγορος ὑπετάσσεται ἄνευ δυσθυμίας καὶ εἰς τὰς ἀφορήτους πολλάκις ἐπισκέψεις, ἀλλ' ἀνεπλήρου τὴν ἀπώλειαν ταύτην τοῦ χρόνου ἐγχειρόμενος τὴν πρωΐαν καὶ διανέμων τὰς ἀσχολίας τοῦ διὰ τρόπον μεθοδικόν· οὕτως εὔρε το μέσον νὰ ἐργάζεται μέχρι τέλους ἐλεύθερος ὡς εἶχε βιβλίον τι ἐνώπιον καὶ γραφίδα τινα εἰς τὴν χεῖρα· τὰ δὲ γενναῖα αἰσθήματά τοῦ τῷ ἐνέπνευσαν ἀξιωματικά τι, μὴ ἐπαναληφθὲν παρ' ἄλλου· «οἱ οὐδὲν δίδοντες πρὸ τοῦ θανάτου αὐτῶν, πραγματικῶς οὐδὲν ποτε δίδουσι». Τὸ πνεῦμα τοῦ διατέλει ἀκμαῖον καὶ τὸ σῶμά τοῦ σχεδὸν μὴ ὑποκαίμενον εἰς ἀσθενείας πρὶν τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἡλικίαν. Ἀπέθανε δὲ τὴν 20 Μαρτίου 1727 ὀγδοήκοντα τεσσάρων ἐτῶν μετ' ἀξιοσημειώτου γαλήνης.

Ἀπέδωκε μεγάλας ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἐ-

πιστήμην καὶ τὴν ἀνθρωπότητα, ἀνακαλύπτων τὰς ιδιότητες τοῦ φωτός καὶ τῶν χρωμάτων, ἐξηγῶν τὰς κινήσεις τῶν πλανητῶν, τὴν πορείαν τῶν κομητῶν, καὶ τὴν αἰτίαν τῆς παλιρροίας. Γεωμέτρης, Φυσικὸς καὶ Ἀστρονόμος, ὁ Νεύτων εἶχε μόλις ἴσους, ποσῶς ὅμως ἀνωτέρους αὐτοῦ, καὶ ἐν ταύταις ἔλεγεν ὁ ἴδιος μετὰ πραγματικῆς μετριοφροσύνης ὅτι ἦτο παιδίον ἐνασχολούμενον νὰ συλλέγῃ τοὺς ἐπὶ τῆς ὕλης χάλικας, ἐνῶ ὁ ἄπειρος Ὀκεανὸς τῆς ἀληθείας ἐκτείνεται ἀνεξερευνήτος ἐνώπιον αὐτοῦ.

ΔΑΚΡΥ ΚΑΙ ΜΕΙΔΙΑΜΑ.

Τὸ δάκρυ ἀνδρὶ οὐ πρέπει, τῇ γυναικὶ μάλλον ἀρμόζον καὶ ἴδιον τῇ φύσει αὐτῆς· μειδίαμα ἀνδρὶ τε καὶ γυναικὶ ἰδιάζει καὶ οὐκ ἰδιάζει.

Α'.

Τὸ δάκρυ τοῦ παιδὸς τὸ μετὰ συναισθήματος γενόμενον ὑποδεικνύει ἐπιμονὴν, ἐνίοτε δὲ καὶ ὑπομονήν.

Τὸ δάκρυ τοῦ νέου ἀπειρίαν δηλοῖ.

Τὸ δάκρυ τοῦ ἀνδρὸς ἀνανδρίαν τεκμαίρεται.

Τὸ δάκρυ τοῦ γέροντος βλακείαν φανερώνει.

Τὸ δάκρυ τῆς παρθένου εἶναι δρόσος τῆς πρωΐας τοῦ ἔχρος.

Τὸ δάκρυ τῆς ὑπάνδρου εἶναι βροχὴ ραγδαία, στιγμιαία θύελλα.

Τὸ δάκρυ τῆς γράϊας εἶναι γάλαζα ἢ χιών, ἀναλόγως τῆς φύσεως αὐτῆς· εἶναι γεγονὸς ἀπλοῦν.

Τὸ δάκρυ τῆς ὠραίας διακάμπτει ὡς μαργαρίτης, ἀλλ' εἶναι συνήθως προμήνυμα ἐκραγησομένης θυέλλης· εἶναι σαγήνη· εἶναι ἀκατανόητον.

Τὸ δάκρυ τῆς δυσμόρφου κυλιδόμενον ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς, ὡς ἡ σφαῖρα τοῦ λαβύρινθου

κατὰ ἐχθροῦ, εἶναι τὸ δραστικώτερον ὅ-
πλον τῆς.

Τὸ δάκρυ τοῦ ἀμαθοῦς κινεῖ εἰς οἶκτον.

Τὸ δάκρυ τοῦ βλακῶς οὐδὲν ἐκφράζει.

Τὸ δάκρυ τοῦ μεθύσου φέρει ναυτίαν.

Τὸ δάκρυ τοῦ φρενοβλαβοῦς προξενεῖ
θλίψιν.

Τὸ δάκρυ τοῦ ἐπαίτου κινεῖ τὴν ὀργήν.

Τὸ δάκρυ τοῦ πανούργου εἶναι φοβερώ-
τερον καὶ τοῦ τῆς ἐχθρῆς δόγματος.

Τὸ δάκρυ τοῦ πεπαιδευμένου θαυπεύει.

Τὸ δάκρυ τοῦ εὐφυοῦς ταράττει.

Τὸ δάκρυ τοῦ μουσουργοῦ ἄκραν εὐαι-
σθησίαν τῆς καρδίας ὑποδεικνύει.

Τὸ δάκρυ τοῦ ποιητοῦ σημαίνει ἑκστα-
σιν θεῖαν.

Τὸ δάκρυ τοῦ εἰλικρινοῦς ἀνυψοῖ τὴν
διάνοιαν πρὸς τὸν Θεόν· ἀλλ' εἶναι καὶ
πρέπει νὰ ᾔηται τάσῃ σπάνιον, ὅσον αἱ ὠ-
ραῖσι ἡμέραι τὸν χειμῶνα ἐν Λονδίῳ.

Τὸ δάκρυ τοῦ θανατιῶντος εἶναι ἡ διὰ
τὴν μέλλουσαν ζωὴν λύπη αὐτοῦ.

Β.

Τὸ μειδίωμα τοῦ ἐπιθανάτου ἐλπίδα
εὐτυχίας εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν ἐκφράζει.

Τὸ μειδίωμα τοῦ εἰλικρινοῦς ἀναπαύει
τὸν ἀκροατὴν.

Τὸ μειδίωμα τοῦ ποιητοῦ εἶναι ὁλό-
κληρον μουσικὸν μελόδραμα.

Τὸ μειδίωμα τοῦ μουσουργοῦ γαλήνην
τῆς ψυχῆς δηλοῖ.

Τὸ μειδίωμα τοῦ εὐφυοῦς εἶναι μεμε-
τρημένον καὶ ἔπεται παντὸς ἄλλου, ἢ τὴν
πεπνίθησιν του ἐκφράζει.

Τὸ μειδίωμα τοῦ πεπαιδευμένου συγ-
κτετάδασιν δεικνύει.

Τὸ μειδίωμα τοῦ πανούργου σημεῖον τῆς
νίκης αὐτοῦ.

Τὸ μειδίωμα τοῦ ἐπαίτου ἀναιδεΐας ὄζει.

Τὸ μειδίωμα τοῦ φρενοβλαβοῦς φρίκην
ἐμπνέει.

Τὸ μειδίωμα τοῦ μεθύσου εἶναι τὸ τοῦ
Σατάν.

Τὸ μειδίωμα τοῦ βλακῶς εἶναι ἀηδέ-
στατον.

Τὸ μειδίωμα τοῦ ἀμαθοῦς γέλωτα κινεῖ.

Τὸ μειδίωμα τῆς δυσμόρφου κολακεῖαν
ἐμφαίνει.

Τὸ μειδίωμα τῆς ὠραίας ἀλαζονείας καὶ
ἐγωΐσμοῦ τεκμήριον.

Τὸ μειδίωμα τῆς γράας παλλὴν ἀνα-
λογίαν πρὸς ἐλαγεῖον ἔχει.

Τὸ μειδίωμα τῆς ὑπάνδρου ὑπομιμνή-
σκει αὐτῇ τοὺς τῆς νεότητος χρόνους.

Τὸ μειδίωμα τῆς παρθένου εἶναι ὁ κή-
πος τῆς Ἑδῆς, εἶναι ὄνειρον λησμονούμενον.

Τὸ μειδίωμα τοῦ γέροντος σημεῖον ὑπερ-
βαλλούσης εὐχαριστήσεως.

Τὸ μειδίωμα τοῦ ἀνδρὸς εὐτραπελίαν ἢ
βλακειάν δεικνύει.

Τὸ μειδίωμα τοῦ νέου, τὸ πρὸς τὸ μέλ-
λον του θάρρος.

Τὸ μειδίωμα τοῦ παιδὸς μὴ ἐννοουμέ-
νην εὐχαρίστησιν ὑποδηλοῖ.

Τὸ μειδίωμα τοῦ βρέφους εἶναι ὁ διὰ
τὸν κόσμον περίγελως αὐτοῦ.

Η ΑΛΙΕΙΑ ΕΝ ΚΙΝΑΙ.

ὑποθέτουσιν, ὅτι εἰς τὸν τόπον τοῦτον
τὸ ἐν δέκατον περίπου τοῦ λαοῦ ζῇ ἀπο-
κλειστικῶς ἐκ τῆς ἀλιείας, καθ' ὅσον δι'
ὅλης τῆς ἐκτάσεως τῶν ἁκτῶν τῆς Κί-
νας διατρέχουσιν ἀκαταπαύστως χιλιάδες
πλοίων, ἐνεργούντων ὅτ' ἐν κοινῇ, ὅτ' ἐν
ιδίᾳ. Παν εἶδος πανουργίας πρὸς δολέα-
σιν τῶν ἰχθύων ἐν Κίνᾳ μετέρχονται ἐπι-
τυχῶς. Μεταχειρίζοντα ὅλα τὰ διάφορα
πρὸς ἀλιεῖαν ὄργανα, ἀπὸ τοῦ ἐκτεταμέ-
νου δικτύου τοῦ περιβάλλοντος τὸ διά-
στημα πολλῶν μιλίων, μέχρι τοῦ λεπτο-
τάτου ῥάμματος τοῦ εἰς τὴν χεῖρα τοῦ
παιδὸς ἐμπιστευομένου. Ἀλιεύουσι τὴν νό-
κτα, τὴν ἡμέραν, εἰς τὴν λάμψιν τῆς σε-
λήνης, εἰς τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῶν βράχων,
καὶ εἰς τὸ βαθύτερον σκότος, εἰς πλοῖα
παντὸς μεγέθους. Δύναται τις νὰ εὕρῃ ἀ-
λιεῖς καθημένους ἐν ὑπομονῇ εἰς τὴν κο-
ρυφὴν τῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐκτεινομένων
βράχων, ἐν τῷ μέσῳ τῶν μαχόμενων κυ-
μάτων τῆς τρικυμίας, ἀλιεῖς ἐγκαταλει-
φοντας τὰς κατοικίας των πρὸ πολλῶν μη-
νῶν. Ἐκαστος τέλος διὰ νὰ ἀλιεύσῃ με-
ταχειρίζεται τὰ ποικιλότερα μέσα, τὴν